

Sygn. akt VIII Ca 275/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Marek Paczkowski (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 18 sierpnia 2020 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **(...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W.**

przeciwko **M. M.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 25 października 2019 r.

sygn. akt X C 1092/19

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 900zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

Sygn. akt VIII Ca 275/20

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 października 2019 r. Sąd Rejonowy w Toruniu w sprawie o sygn. X C 1092/19 z powództwa Banku (...) S.A w W. przeciwko M. M. w punkcie I. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 9465,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 9228,06 zł od dnia 22 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty, a w punkcie II. orzekł o kosztach procesu.

Uzasadnienie rozstrzygnięcia Sądu I instancji znajduje się na k. 179 - 180v akt.

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana, zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o jego zmianę, poprzez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania za obie instancje, według norm przepisanych; ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji (k. 184 - 187 akt).

W odpowiedzi na apelację, strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji pozwanej w całości oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych (k. 224 - 227 akt).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne Sądu I instancji są prawidłowe i znajdują wsparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, ocenionym należycie, bez naruszenia granic swobody sędziowskiej. W konsekwencji Sąd Okręgowy podzielił je we wskazanym zakresie i przyjął za własne.

Istota sporu sprowadza się do wykładni przepisów art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 1104, dalej: ustawy). Zgodnie z treścią tych przepisów do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1 (kodeks cywilny), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (ust. 1). Jeżeli zgodnie z ustawą zmienianą w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu (ust. 2).

Gramatyczna wykładnia cytowanego przepisu wskazuje na to, że szczególna regulacja z art. 5 ust. 2 ustawy obejmuje roszczenia, dla których skrócono termin przedawnienia, tj. roszczenia, które zgodnie z art. 118 k.c. i 125 § 1 k.c. w brzmieniu sprzed wejścia w życie przedmiotowej ustawy przedawniały się z upływem 10 lat. W przypadku takich roszczeń jeżeli przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Regulacja ta została wyraźnie ograniczona do jedynie tych roszczeń, dla których nowy termin przedawnienia (krótszy – 6-letni) upływa wcześniej niż dotychczasowy termin 10-letni. W konsekwencji nie znajdzie ona zastosowania do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – termin ich przedawnienia nie uległ bowiem zmianie i nadal wynosi 3 lata.

W oparciu o powyższe należy stwierdzić, że dokonana i przedstawiona w apelacji pozwanej interpretacja przepisu art. 5 ustawy jest błędna. Tak jak już wskazano wyżej - zdanie drugie art. 5 ust. 2 ustawy stanowi wyjątek od regulacji wskazanej w zdaniu pierwszym tego przepisu i nie ma zastosowania do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Skoro zatem bieg terminu przedawnienia w przedmiotowej sprawie upływał w dniu 31 grudnia 2018 r., a pozew został nadany za pośrednictwem poczty dnia 28 grudnia 2018 r., tym samym należy podzielić stanowisko Sądu I instancji, iż roszczenie dochodzone pozwem nie było przedawnione na dzień wniesienia pozwu.

Bezasadny był również zarzut naruszenia art. 118 k.c. w zw. z art. 5 ust. 3 ustawy, poprzez wadliwą wykładnię tych przepisów i w efekcie uznanie, że wobec pozwanej, będącej konsumentką, może dojść do wydłużenia terminu przedawnienia.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko powoda wyrażone w odpowiedzi na apelację, iż treść art. 5 ust. 3 ustawy wyraźnie odnosi się jedynie do roszczeń przysługujących konsumentom, a nie do roszczeń skierowanych przeciwko konsumentom. W niniejszej sprawie powodem jest Bank (...) S.A. w W., a więc podmiot, który bez wątpienia nie jest konsumentem. Tym samym brak podstaw do zastosowania art. 5 ust. 3 ustawy w przedmiotowej sprawie.

Mając na uwadze powyższe apelację pozwanej uznać należało za bezasadną. Sąd Okręgowy oddalił zatem apelację, stosownie do art. 385 k.p.c., orzekając o tym w pkt I. sentencji wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i § 10 ust.1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie

opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265), obciążając pozwaną jako przegrywającą proces w całości obowiązkiem zwrotu kosztów poniesionych przez powoda, na które składało się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym.